

Η πραγματικότητα της ελληνικής παροικίας πήρε σάρκα και οστά στο μικρό θεατράκι επί της Addison Road τον περασμένο μήνα. Η κοινωνική κωμωδία της Κούλας Τέο "Ένα ζευγάρι κάλτσες" που είχε παρουσιαστεί το 1995, δεν έχει χάσει ούτε την επικαιρότητά της αλλά ούτε και το χιούμορ της. Το θέμα απλό, αλλά πέρα για πέρα αληθινό... Θα μπορούσε να πει κανείς ότι αποτελεί κομμάτι από τη ζωή μας, μέρος από την καθημερινότητά μας. Είναι η εικόνα του αδιάκοπου αγώνα του μετανάστη να διατηρήσει την παράδοση, τη γλώσσα, την ελληνικότητά του για να τη μεταλαμπαδέυσει στα παιδιά του. Οι ιστορίες των Ελλήνων μεταναστών είναι λίγο πολύ γνωστές είτε μέσα από μυθιστορήματα, είτε από την προφορική παράδοση, είτε από επιστημονικές μελέτες. Πονεμένες ιστορίες, αφού οι περισσότεροι αντιμετώπισαν πολλές δυσκολίες, βάσανα, προκαταλήψεις και έντονα στοιχεία ρατσισμού. Η μεγαλύτερη δυσκολία όμως που αντιμετώπισαν ήταν να προσπαθούν να καταπολεμήσουν καθημερινά τη νοσταλγία που τους έπιανε για την πατρίδα και να σκέφτονται έντονα την ημέρα της επιστροφής. Γιατί κακά τα ψέμματα, οι περισσότεροι έφυγαν με την ελπίδα ότι θα επέστρεφαν... γρήγορα.

Αυτή η ανάγκη τους έκανε να συσπειρωθούν και να δημιουργήσουν συλλόγους, εκκλησίες και διάφορους ελληνικούς οργανισμούς. Συσπειρώθηκαν για να μην αφομοιωθούν. Στερήθηκαν πολλά για να μη στερηθούν τα παιδιά τους. Εργάστηκαν σκληρά, αδιάκοπα, με μια ελπίδα: τα παιδιά τους να αγαπήσουν την Ελλάδα όπως την αγαπούσαν οι ίδιοι. Με το ίδιο πάθος και την ίδια νοσταλγία... Έγιναν οι καλύτεροι πρεσβευτές της Ελλάδας αφού κατάφεραν να προβάλλουν και να μεταδώσουν την ελληνική ιστορία, τα ελληνικά προϊόντα και γενικά τον ελληνικό τρόπο ζωής.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από το πρώτο ρεύμα μετανάστευσης. Η νοσταλγία

ΘΕΣΕΙΣ + ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

με την Άννα Αρσένη

πάντα υπάρχει, αλλά η ζωή και οι συνθήκες αλλάξαν ριζικά. Η Αυστραλία για πολλούς έγινε πατρίδα τους. Τους αγκάλιασε, τους βοήθησε να σταθούν στα πόδια τους. Οι έλληνες μετανάστες να μην εργάστηκαν σκληρά αλλά ο κόπος τους δικαιώθηκε. Το καλύτερο αύριο διασφαλίστηκε. Η ελληνικότητα όμως άρχισε να υποχωρεί από την καθημερινότητα. Η αγγλική γλώσσα υπερίσχυσε. Οι νέοι άρχισαν να αφομοιώνονται αφού αισθάνθηκαν την Αυστραλία σαν πατρίδα τους. Είναι ο τόπος

πολλά παιδιά να βρέθηκαν στην ίδια δυσάρεστη θέση που βρέθηκε ο Βασίλης και ο Ανδρέας, που χρειάστηκε να πληγώσουν τους γονείς τους και να τους πουν ψέμματα για το πρόσωπο που αγαπάνε. Λίγοι βέβαια από τους θεατές έχουν φτάσει τη σοφία της κυρά Νίτσας η οποία γνώρισε και τις δύο όψεις του νομίσματος και με βεβαιότητα μπορούσε να πει ότι η ευτυχία των παιδιών και κατά συνέπεια των γονιών δεν είναι απαραίτητα ελληνικής προέλευσης.

“Ένα ζευγάρι κάλτσες”

που γεννήθηκαν, ο τόπος που μεγάλωσαν. Η πολυπολιτισμικότητα της Αυστραλίας υπερίσχυσε και τα νέα παιδιά πλέον έχουν τις δικές τους αντιλήψεις για τη ζωή. Γνωρίζουν τους αγώνες και τις θυσίες των γονιών τους, αλλά δεν υποτάσσονται στις επιθυμίες τους. Οι ρίζες να μην ελληνικές αλλά η συμπεριφορά αυστραλιανή. Δυστυχώς δεν είναι λίγα τα προβλήματα που δημιουργούνται καθημερινά στις ελληνικές οικογένειες. Οι γονείς έλπιζαν τα παιδιά τους να διατηρήσουν την ελληνικότητά τους. Πίστευαν ότι το μικρό που κάποτε κρατούσαν στην αγκαλιά τους θα ακολουθούσε πιστά τις επιθυμίες τους.

Το "Ένα ζευγάρι κάλτσες" ή όπως έζηνα μεταφράστηκε στην αγγλική "a pair of cultures", σε σκηνοθεσία Σταύρου Οικονομίδη έκανε άλλους να γελάσουν και άλλους να κλάψουν... Γιατί μερικοί από αυτούς που παρακολούθησαν το έργο έχουν ήδη βιώσει αυτό που περνούσε η Γλυκερία, η Κατίνα, ο Θόδωρος, ο Περικλής. Ίσως όμως και

Όσοι αισθανόμαστε πραγματικά Έλληνες και επιθυμούμε μια μέρα να γυρίσουμε πίσω, σίγουρα θα βρεθούμε αντιμέτωποι με τις επιλογές των παιδιών μας. Θα έρθει η στιγμή που θα πρέπει να κάνουμε πέτρα την καρδιά μας και να βάλουμε στην άκρη τις προσωπικές μας επιθυμίες για το μέλλον των παιδιών μας. Δεν έχουμε δικαίωμα να επιβάλλουμε τις δικές μας απόψεις και αντιλήψεις γιατί το μόνο που θα καταφέρουμε είναι να απομακρύνουμε τα παιδιά μας από κοντά μας. Μπορούμε να συμβουλευτούμε αλλά δεν έχουμε δικαίωμα να επιβάλλουμε. Οφείλουμε να ρίξουμε λίγο νερό στο κρασί μας και να σεβαστούμε τις επιθυμίες και απόψεις τους.

Μην σπαταλάμε και χάνουμε τη δική μας ζωή για να διασφαλίσουμε οικονομικά τα παιδιά και τα εγγόνια μας. Καιρός να πάρουμε το πρώτο αεροπλάνο και να επισκεφτούμε τη χώρα αυτή που μας τραβά σα μαγνήτη... Πέρασαν τα χρόνια της σκληρής δουλειάς και της

φτώχειας. Έφτασε η στιγμή να ζήσει και ο μετανάστης αυτά που διαρκώς ανέβαλε λόγω υποχρεώσεων.

Τα στενά σοκάκια της Πλάκας είναι ακόμα εκεί... Η μελωδία της κιθάρας ακόμα ζωντανή... Τα ζεστά ελληνικά ταβερνάκια ανοικτά για όλους κυρίως γι' αυτούς που έφυγαν με πίκρα για ένα καλύτερο μέλλον.

Απολαύστε το ανέκδοτο:
Πάει ένας Κύριος σε ένα BAR (καθώς πρέπει) για να πει ουίσκι!
Κάθεται λοιπόν στο BAR και τον καλωσορίζει ο μπάρμαν.
 - Γεια σας κύριε τι να σας βάλω να πιείτε;
 - Βάλτε μου δύο (2) jack daniels ουίσκι σε χαμηλό με πάγο!!!
 - Μα κύριε αφού είστε μόνος γιατί θέλετε δύο (2) ουίσκι; λέει ο μπάρμαν.
 - Το ένα είναι για εμένα και το δεύτερο για τον αδερφό μου που είναι μετανάστης στην Αυστραλία!!!

Του βάζει τα δύο ουίσκι ο Μπάρμαν και αυτός τα πίνει όμορφα και ωραία πληρώνει και φεύγει.

Την άλλη μέρα τα ίδια ξανά μανά ο τύπος στο BAR.

- Γεια σας κύριε τι να σας βάλω να πιείτε;
 - Βάλτε μου δύο (2) jack daniels ουίσκι σε χαμηλό με πάγο!!!
 - Μα κύριε αφού είστε μόνος γιατί θέλετε δύο (2) ουίσκι; λέει ο μπάρμαν.
 - Το ένα είναι για εμένα και το δεύτερο για τον αδερφό μου που είναι μετανάστης στην Αυστραλία!!!

Του βάζει τα δύο ουίσκι ο Μπάρμαν και αυτός τα πίνει όμορφα και ωραία πληρώνει και φεύγει.

Αυτό συνεχιζόταν για μια εβδομάδα. Ο τύπος κάθε μέρα εκεί και έπινε δύο Jack daniels ένα γι' αυτόν και ένα για τον αδερφό του τον μετανάστη!

Ο Μπάρμαν τα είχε δει όλα ώπου μια μέρα πάει ο τύπος κάθεται στο BAR λέει στον Μπάρμαν:

- Μπάρμαν βάλε μου ένα (1)ουίσκι!
 - Γιατί μόνο ένα (1);
 - Εγώ το έκοψα!!!!

Στην πλατεία του παλιού ταχυδρομείου στο Marrickville ήταν το Σάββατο, στο πλευρό του υποψήφιου των Πράσινων Sam Byrne, η δημοτική σύμβουλος Marrickville Μαρίκα Κοντέλλη. Η ελληνικής καταγωγής δημοτική σύμβουλος συνομίλησε με αρκετούς συμπαροίκους και στη συνέχεια μίλησε στον «ΚΟΣΜΟ» για τα προβλήματά τους, την πολιτική των Πράσινων σε θέματα υγείας, αλλά και το δημοκρατικό δικαίωμα όλων στο «εκλέγειν».

Η κα Κοντέλλη μας είπε: «Οι ελληνικής καταγωγής πολίτες της περιοχής είναι πάρα πολύ απογοητευμένοι από τα μεγάλα κόμματα. Νοιώθουν ότι τα κόμματα εξουσίας τους θεωρούν δεδομένους. Όσον αφορά τους πιο ηλικιωμένους, πιστεύουν πως το κόστος διαβίωσης είναι πάρα πολύ μεγάλο. Υπάρχει το εξής παράλογο παράδειγμα. Για να αυξηθεί η σύνταξη κάποιου θα πρέπει να χωρίσει την γυναίκα του, γιατί όταν θα είναι μόνος του η σύνταξη του θα είναι μεγαλύτερη από αυτήν που παίρνει σήμερα το ζευγάρι! Το άγχος για το κόστος της ζωής είναι χαρακτηριστικό στους ηλικιωμένους συμπαροίκους.

Τα ακούμε όλα αυτά, τα παρακολουθούμε. Όπως και το άγχος για την ιατρική περίθαλψη, ότι πρέπει να περιμένουν παρά πολύ για να έχουν ιατρική φροντίδα όταν αρρωσταίνουν κι ότι δεν μπορούν να δουν άμεσα τον γιατρό τους. Ο χρόνος αναμονής είναι πολύ χαρακτηριστικός κι η θέση των Πράσινων είναι να έχουν όλοι άμεση

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΝΤΕΛΛΗ:

«Ψηφίστε και δείξτε την απογοήτευσή σας»

πρόσβαση στην ιατρική περίθαλψη. Διαθέτουμε δυναμική πολιτική σε θέματα υγείας.

Ακούμε επίσης πως υπάρχει ένα απίστευτο ξόδεμα χρημάτων. Μεγάλα ποσά έχουν χαθεί αντί να διατεθούν για το κοινό όφελος. Όπως για παράδειγμα η εκπαιδευτική επανάσταση. Αυξήσαμε και χτίσαμε σχολεία αλλά χάθηκαν πολλά χρήματα που έπρεπε να χρησιμοποιηθούν για το κοινό καλό αντί να πάνε στις τσέπες των εργολάβων.

Ακούμε επίσης για την έλλειψη εμπιστοσύνης του κοινού προς τους πολιτικούς, πως όλοι είμαστε ψεύτες, όλοι λέμε τα ίδια και θυμόμαστε τον κόσμο μόνο όταν θέλουμε την ψήφο του.

Λέμε στους συμπολίτες μας πως είμαστε τυχεροί, ζώντας σε μία χώρα σαν την Αυστραλία, να έχουμε το δημοκρατικό δικαίωμα της ψήφου. Διαθέτουμε αυτό το δικαίωμα και δεν πρέπει να πετάξουμε την ψήφο μας. Αν είστε απογοητευμένοι ψηφίστε και δείξτε την απογοήτευσή σας.

Η δημοτική σύμβουλος Marrickville, Μαρίκα Κοντέλλη, με τον γιο της Αλέξανδρο.

Ψηφίστε όποιον νομίζετε ότι θα κάνει κάτι καλό, μην πετάτε την ψήφο σας. Αφήστε την φωνή σας να ακουσθεί. Για τους Πράσινους είναι ένα θέμα που αφορά την δημοκρατία και τα θεμέλιά της».